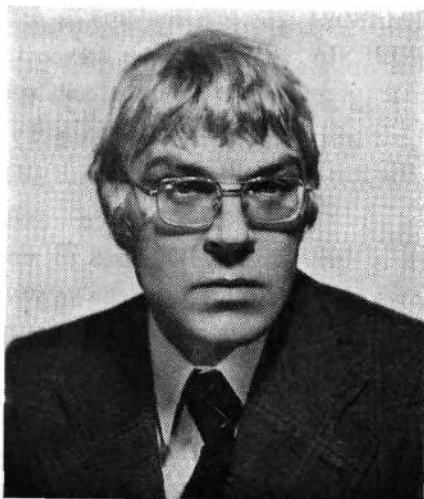

**Kajetan
Kovič**

BELA PRAVLJICA Križemsvet gredo stopinje,
križemsvet gazi po snegu.
Bogve, kdo je šel pred mano,
bogve, kdo za mano gre.

Vse poti so večno stare,
vse gredo nasproti smrti.
Vsem je na začetku rojstvo,
vsak korak je večno nov.

Križemsvet gredo stopinje,
križemsvet gazi po snegu.
Ena izmed njih je moja,
nanjo pada, pada sneg.

SOBA V tej sobi, kjer že dolgo vrsto let
živim, neopazno med vsakdanjimi predmeti
ozvezdja krožijo in je ujetih
veliko rim, spominov in besed.

Srce navidez negibnih stvari
oživljajo neki neznani kraji,
neko življenje, ki se sicer s pomišljaji
pregiblje, vendar ne stoji.

Vse ima svojo barvo, glas in zvok,
tudi venečih rož molčanje,
odrinjene in vendar žive sanje
in igre že pozabljenih otrok.

Mnogo preteklih, zaprašenih dni
se tukaj išče in razhaja
in vse umira in vse se poraja
iz muzike spominov in stvari.

LJUBIM Ljubim. Ljubim. Ta svet in vse druge.
Zato ga bičam. A boli me bič.
Objemam. Objemam. Hočem objeti.
Ta svet in vse druge. Boli me NIČ.

Ne morem sam pod soncem stati,
ne morem sam in golih rok.
Objeti zver. Objeti človeka.
Kako je prazno. Kje je BOG?

Kričim. Kričim. A ni odmeva.
Ne od boga ne od zveri.
Objemam. Ljubim. Blagoslavljam.
In bič me reže do kosti.